

סח:

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עין משפט
ג' מצוה

1 א מ"י פ"ב מלכות
 ג' א מ"י פ"ב מלכות
 ח ב מ"י פ"ב מלכות
 מנשה הקדושת ה'
 1:
 ג ב מ"י פ"ב מלכות
 מעשר ע"ב הלכות
 ופ"ג מלכות יבוס
 הלכה 17:
 י ד מ"י פ"ב מלכות
 מלכות אסורות ה'
 סג לוחין ק"ו טושיע י"ד
 ס"ד י"ג טושיע כ'
 י"א ה' ו' פ"ב מ"י פ"ב
 ט"ז הלכה י' ונ"ח
 ותפלת שמואל טושיע
 ט"ז ס"ד:

רבינו נשום

וח"א מנע טרפה
 שטוטה. כלומר שברי
 שחט את אמו וטרפה
 שטוטה אין שטוטה אלא
 במוקדשין: פרסה החזיר
 אכול. כלומר הוציא עובר
 פרסה החזיר אכול:
 פרסה החזיר אכול.
 כלומר הוציא שתי פרסות
 החזיר אכול דכתיב כל
 מלכות אסורה וישועת
 ששע שתי פרסות ששע
 בין פרסה ובין פרסות
 הוציא החזיר אכול ופנין
 לרובת אכילה לפרסה ואת
 החיה אשר תאכלו ונין
 כל הפרסות פרסה ופנין
 לרובת אכילה לפרסות
 דכתב וישועת ששע שתי
 פרסות ונין אותה תאכלו.
 והא חזי קראי אק נסוב
 לה כלומר פרסה ופרסות.
 וחד תחתך וחד לקליט
 כמני פרסה כלומר דאם
 קלוט כמני פרסה שאין
 לו אלא פרסה שאינה
 סדוקה אכול לקלוט כמני
 פרסה לא אסורין לענין
 הוציא ונין אלא להחזיר
 כמני ונין. הכל היה
 ככלל ובשר בשדה טרפה
 לא תאכלו דכתיב ויצא
 בשר חזק למחציתו אסור
 כשפוט לך כו': בשעריך
 הוא דלא תוכל כלומר
 בגבולין אי אתה יכול
 לאכול אכל היה בירושלים
 ביתא וחזרו מותרין. ואל"ת דלמא
 אסור יש לידה לאכילין.
 כלומר לידה איכא ליה
 חשוכה ואבר היוצא אסור
 ונין יוחנן אסור אין לידה
 לאכילין ולא חשוכה יוצא
 לפיכך אבר עצמו מותר
 מאי בינייהו למימר מיעוט
 אבר כלומר מה בין האי
 לישראל דאמרין לעיל רב
 אסור אבר עצמו אסור
 ולהאי לישראל דאמרין יש
 לידה לאכילין איכא בינייהו
 למימר מיעוט אבר שלא
 יצא אלא רוב אבר ופיעוט
 נשתייר בפנים לרף לישראל
 דאמרת אבר עצמו אסור
 מאי יצא אסור ושכפנים
 מותר לרף לישראל דאמרת
 יש לידה לאכילין כיון
 יצא רובו ככולו ואפילו
 מיעוט שכפנים אסור.
 לרבי האומר אין לידה
 לאכילין. כלומר לא חשוכה
 יוצא והוציא עובר את
 ידו והחזיר. כלומר ע"י
 שהשלימו לרובו דעובר:
 ת"ש דהגן

ואליבא דר' שמעון. אכל לרבנן דשרו גמל זמעי פרה אפילו
 בשולל לא לרף קרל להמירו בשמיטת אמו דלא גרע
 בפנים מנחמן דשרי ולתי: קע ואלתיא דר"ש ולרבנן אלטרין לזוס
 דרשה אחרימי וליכא למימר דאלטרין לאסור דמות יונה כדלמא לקמנן
 בעינן פרסות וליכא דהא לר"ש אע"ג
 דלא מייחר ליה קרל להי משמע
 לקמן דלוקר נמי דמות יונה דפרין
 דמות יונה תמרי פי' מכל דבהמה
 ומני בעינן פרסות וליכא ויכר פרין
 קלוט זמעי פרה ליחקר ומני פרסה
 בהמה תאכלו וכן קושיא לימא אלא
 לר"ש לרבנן לא גרע בפנים מנחמן
 דשרי דפרסיות אלמא דמות יונה
 לר"ש אע"ג דליכא קרל ממילא מיתסר
 כיון דליכא לא פרסה ולא פרסות
 אע"ג דפרסה ופרסות אלטרין חד
 למקוס חתך וחד לקלוט ה"ה דלרבנן
 לא לרף קרל לאסור דמות יונה אלא
 לזוס דרשה אלטרין ומ"מ הך ברייתא
 דפרסה החזיר אכול לא אחיא אלא
 כר"ש: **אמר ר'** יוחנן הבה היו בב"ש
 ובשר בשדה ב'י. מימה דלר' יוחנן
 מקשה ליה ברייתא דהחזיר פרסה
 דמרי קרלי קטיב וע"כ מוקמינן חד
 למקוס [מתן] וחד ללכר ור' יוחנן
 נפקא ליה מקרא אחרינא וי"ל דפרין
 ליה שפיר טפי מאלף ברייתא:
הכל היו בב"ש ובשר בשדה ב'י.
 דלוקר כל מה שישלח מן
 למחיה כטרפה דאין לה הימך כדלמך
 כמקום ולמאי דמסקי הא כל מיני כיון
 דהדור שרי מיתוקמא הא דקרי ליה
 טרפה מלמא אחרימי: **יבול** אף
 זה בן ת"ש ב'י. ואל"ת וקרל דחטאת
 דכמני פיעמה האי שלא יתה מן
 למחיה הא יתה בת שריפה היא
 ל"ל הא מקרא דבשר בשדה נפקא ב'י
 דר"ש למיך ממעשר שני וזכורים
 דשרו דהוקס בקרל דלא מוכל לאכול
 בשעריך כדלרש' וצ"ב דמנות (דף ו').
 ונדכותין זו תורה ושלמים וזכורות זה
 זכור בקרן ולאקן זה חטאת ואשם
 מצחיצתין וחזרו מותרין. ואל"ת דלמא
 הכי קלמך בשעריך הוא דלא מיכול
 אלא יביאם לירושלים לאולגן שלא
 נכנסו מעולם אבל לא מיירי מדי באותן
 שנכנסו ויאלו וי"ל דנאלו הן הלקוין
 (מ"ט מ"ט): משמע כדלרש' דלחיי נכנסו
 ויאלו דליף תמס דאין לוקין עליהם עד
 שיראו פני הכית: **הוציא** ידו והתבה
 וחזרו והוציא והתבה עד שהש"ש יג' יב' ו
 טהו. ואל"ת ממני' היא כפרת המפלת
 (זהו כח). יאל מתחבר או מתקרב עד
 שיאל רובו וי"ל דודאי אשה עומאה לידה
 כרוב ולדה אבל לא שמעינן מהתם
 דמיעוט שכפנים הכי הוא כילוד:
 ומנעי

הבשר מוגע נבלה דברי רבי מאיר וחכמים
 אומרים מוגע טרפה שחוטת קתני מיהא
 רישא הוציא עובר את ידו והחזירה ואחר
 כך שחט את אמו מותר באכילה מאי לאו
 אאבר לא אעובר אי אעובר אימא סיפא
 שחט את אמו ואחר כך החזירה אסור
 באכילה ואי עובר אמאי אסור כדאמר רב
 נחמן בר יצחק לא נצרכה אלא למקום
 התך כבא נמי לא נצרכה אלא למקום
 התך איני והא כי אחא אבימי מבי חזאי
 אתא ואייתי מתניתא בדיה פרסה החזיר
 אכול פרסות החזיר אכול מאי לאו החזיר
 פרסה אכול פרסה לא החזיר פרסה אכול
 עובר אי עובר מאי איריא החזיר אפילו לא
 החזיר נמו אמר רב נחמן בר יצחק ילא
 נצרכה אלא למקום התך והא תרו קראי
 קא נסיב לה מאי לאו חד לאבר וחד
 למקום התך לא חד למקום התך וחד
 לקלוט במעי פרה ואליבא דרבי שמעון
 דאמר רבי שמעון קלוט בן פרה אסור ה"מ
 היבא דיצא לאויר העולם אבל במעי אמו
 שרי עולא אמר רבי יוחנן ואבר עצמו מותר
 אמר ליה רב יהודה לעילא והא רב ושמואל
 דאמרי תרוייהו אבר עצמו אסור אמר ליה
 ימאן יהיב לן מעפרא דרב ושמואל ומלינן
 עיינין אלא הכי אמר רבי יוחנן הכל היו
 כשפרט לך הכתוב גבי חטאת שיצתה
 חוץ למחיצתה וחזרה אסור חטאת הוא
 דפרט רחמנא בה אבל כל מיני כיון דהדרו
 שרי מיתובי בשר בשדה טרפה לא תאכלו
 מה תלמוד לומר לפי שמצינו במעשר שני
 ובכורים שאף על פי שיצאו חוץ למחיצתן
 וחזרו מותרין יכול אף זה כן תלמוד לומר
 טרפה מאי תלמודא אמר רבה כטרפה
 מה טרפה כיון שנטרפה שוב אין לה היתר
 א אף בשר כיון שיצא חוץ למחיצתו שוב
 אין לו היתר תיובתא דעולא תיובתא אמר
 מר לפי שמצינו במעשר שני ובכורים
 היכן מצינו דכתיב ילא תוכל לאכול
 בשעריך מעשר דגנך וגו' בשעריך הוא
 דלא תיכול: אבל יצא חוץ למחיצתו וחזרו
 מותרין במערבא מתנו הכי רב אמר יש
 לידה לאברים ורבי יוחנן אמר אין לידה
 לאברים מאי בינייהו איכא בינייהו למימר
 מיעוט אבר שבפנים איכעיא להו לדברי
 האומר אין לידה לאברים הוציא העובר
 זה

הבשר מוגע נבלה. כל העובר והבהמה נגעו באבר טמאין: **מנע טריפה שחטה.**
 שאבר היואל עדיין הוא מחובר בשעת שחיטה אע"פ שאין שחיטה
 מחירתו באכילה מטהרתו מידי נבילה כטרפה ששחיטתה מטהרתה
 וטעמיהו מפרש במתני' (ט). ולקמן (דף ע"ג). מפרש בפירוקן כטרפה שחטה
 מאי מנע שיך למימר בה ומפרש
 שטרפה שחטה מטמאה את המוקדשים
 מדרכין: **פרסה החזיר אכול פרסות**
החזיר אכול. אקרא קאי דכתיב (דברים
 ד) כל בהמה מפרסת פרסה ושוקעת
 שסע שמי פרסות מעלת גרה וגו'
 ומהאי קרא נפקא לן לקמן (דף ע"ג).
 דעובר נימך בשמיטת האס ודריש
 בהמה דריש אהמה דסיפא ומשמע
 בהמה שצבהמה תאכלו ופרסה ופרסות
 דכתיבי ביה להכי אתו לומר לך פעמים
 שאתה אוכל כל אבריו ופעמים שאין
 אתה אוכל אלא מוקדשין פרסה החזיר
 הוליא שמי ידיו והחזיר האחת אכול
 אותה החזיר שתייהם אכול שתייהם:
למקוס חתך. והכי קאמר החזיר פרסה
 אכול מקוס חתך שלה החזיר פרסות
 אכול מקוס חתך של שתייהם: והא
מרי קרלי נסיב לה. פרסות ופרסה
 ואי למקוס חתך למדמשעינן שמהל
 דאס החזירו אכול ואס לאו לא תאכל
 ה"ה למרי: **חד למקוס חתך.** פרסות
 החזיר למישרי מקוס חתך בחזרה וחד
 למישרי עובר שפרסותיו קלוטות כגמל
 וגמלא כמני פרה וליכא דרבי קאמר
 אלטרין דקאסר קלוט בן טהורה
 בצכורות (ו') גמלא גמלא שמי פעמים
 אחד גמל גמל מן הגמלה ואחד גמל
 שני מן הפרה ואשמעינן הכא דאס
 גמלא כמני פרה וליכא דרבי קאמר
 עובר שאין לו אלא פרסה שאין
 פרסותיו סדוקות אכול והחזיר דריש
 לאו דוקא: עולא פליג ארצב יהודה:
הכל היו. כל הנאמר בו מחיה כגון
 עובר למחיה וזכור קדשי קדשים
 שנתנה להם שבת מחיות עברה
 כדקדשים קלים שחומת ירושלים מחיה
 להם כיון שיהי כגמל איסור זה דמשאל
 כשר בשדה הרי הוא כטרפה וזה
 הכמוז פריש לך כחטאת אף כשעיר
 מועלת לן דכתיב (ויקרא א') כשעיר
 חטאת דראש חדש ששפרוהו אהרן
 וכינוי וקצף עליהם משה מדוע לא
 אכלתם את החטאת הן כל הובא את
 דמה אל הקדש שחטל בך כדכתיב
 (שם ו) וכל חטאת אשכך יונק בדמה
 וגו' ופיניה היתה שלא יתה ממחיתה
 הא יתה בת שריפה היא ולא אמרינן
 ליהדרה ולא הולך לפרוט בה דמהיכא
 חמי לן דתשחרי וזכור טרפה לא
 תאכלו משום חזרה להכי פרט בה
 למימר דהאי היא דלא מהיכא בה חזרה
 אבל כל שאר היואלים שחזרו התירו: **מאי**
פ"ל. אטרפה קאי למה קרלו טרפה
 ומה למדנו בך הוה ליה למיכתב כשר
 בשדה לא תאכלו: **לפי שמצינו.** לקמן
 מפרש היכן מצינו: **מעשר שני** וזכורים.
 שנכנסו לירושלים ויאלו וחזרו מותרין:
אף זה כן. עובר: **כמערכתא מסנו**
הכי. לפלוגמיהו דרב ור' יוחנן: יש

מסורת הש"ס

16) ולקמן ע"ג. 17) ולקמן ע"ג.
 18) ור"י קטא: ע"ז
 19) כפ"י אחיה תלמוד
 20) ולקמן ע"ג.
 21) ולקמן ע"ג.
 22) ולקמן ע"ג.
 23) ולקמן ע"ג.
 24) ולקמן ע"ג.
 25) ולקמן ע"ג.
 26) ולקמן ע"ג.
 27) ולקמן ע"ג.
 28) ולקמן ע"ג.
 29) ולקמן ע"ג.
 30) ולקמן ע"ג.

תורה אור השלם

1. ואנשי קדש החיון לי
 ובשר בשדה טרפה לא
 תאכלו לכלכל תשלובין
 אהו: שמוח ככל
 2. לא תוכל לאכול
 בשעריך מעשר דגנך
 וחירשך וצקרך וזכרתי
 בפרך וצאנך וכל נדרך
 אשר תר: ונדבתך
 ותרבותך ודך:
 דברים י"ב

גליון הש"ס

גם אפי' רב נחמן בר
 רבי לא שיעבד אלא
 למקום חתך. עינין דף
 י"ג ע"א:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] גם אף כשר כיון שלא
 חזק. י"ב ע"י ונחמס פג
 ע"כ חס' דיה כיון וני'
 וישע' דחוק: [ב] תוב' דיה
 יבול וני' וי"ל דכ"ד למיך
 כ"ג ע"ג:

ביסף רש"י

הבשר מוגע נבלה. כשר
 העובר מנע אבר מן המי
 שהיא מטמאה כגמלה,
 כשעיר והזעזע וקטני: א'
 נמי אל מלא עובר מת
 נבלה גמורה הרי העובר
 מחלף אלא טהורו שחיטת
 אמו לקמן ע"ג.